VLADIMIR ZAGAEVSCHI
(Chişinău)

FENOMENE FONETICE ACCIDENTALE REGIONALE ÎN PROZA EMINESCIANĂ

Lui M. Eminescu,
la a 160-a aniversare a naşterii sale

Întemeietorul geografiei lingvistice, Jules Gilliéron (1854–1926), a susţinut, şi pe bună dreptate, că „secretul *limbii* se află ascuns în vorbire" (*apud* Coşeriu 1994, p. 65). Ideea a fost preluată de elevul său, Walter von Wartburg (1888–1971), care considera, şi el, că „nimic nu există în limbă să nu fi existat anterior în vorbire" („Rien n'est dans la langue qui n'est point été auparvant dans la parole") (Wartburg 1946, p. 181). Antoine Meillet (1866–1938), elevul lui Saussure, era ferm convins că „limba nu poate fi bine cunoscută dacă nu studiem în prealabil *vorbirea*, ceea ce înseamnă că existenţa celei dintâi depinde de cea de-a doua, care este, în fond, punctul ei de plecare" (*apud* Iordan, 1962, p. 297). Categoric era şi Joseph Vendryes (1875–1960). „Vorbirea este limba în acţiune [...] Vorbirea are drept rezultat faptul de a modifica limba în orice moment" („La parole est langue en action [...]. La parole a pour résultat de transformer à chaque moment la langue") (*apud ibidem*, p. 287). Este un adevăr care nu poate fi contestat.

Însuşindu-şi prin intuiţie acest postulat, scriitorii mari, de talent, totdeauna au ştiut să folosească în operele lor elemente lingvistice regionale şi populare cu scopul de a prezenta în mod real viaţa oamenilor, cu preocupările lor de fiecare zi. Folosind în mod sistematic în operele lor cuvinte, sensuri şi nuanţe de sensuri, forme (fonetice şi morfologice) regionale, scriitorii talentaţi reuşesc să le impună, până la urmă, limbii literare, în felul acesta alimentând în permanenţă, împrospătând şi îmbogăţind limba exemplară şi aspectul ei stilistic.

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

Oricum însă, trebuie menţionat şi faptul că perioada de timp în care a intrat în literatură şi a activat M. Eminescu se caracterizează prin lipsa unui statut obligatoriu al limbii literare moderne, cu normele ei rigide, acestea aflându-se de abia într-un stadiu de conturare/concretizare a lor, de precizare şi fixare. În acelaşi timp, după cum arată Al. Rosetti, Luceafărul poeziei noastre a activat într-o epocă de mari frământări lingvistice, când limba literară cu stilurile ei diferite era tulburată de diverse curente opuse între ele: latinismul în Ardeal, „pumnismul" în Bucovina, „italienismul" în Ţara Românească şi Moldova (Rosetti 1955, p. 33–58). În asemenea împrejurări, spre deosebire de alţi scriitori ai timpului, care au recurs în scrierile lor la neologisme, Eminescu a reuşit să pună în circulaţie „limba vechilor cazanii" (Al. Mateevici), „limba veche şi-nţeleaptă" (*Scrisoarea II*), s-a sprijinit în operele sale pe limba populară. I. Iordan menţiona că Eminescu „a făcut apel, fără nicio rezervă, la limba veche, la graiurile regionale [...], la vorbirea familiară şi populară", utilizând în scrierile sale limba română în „toate variantele ei cronologice, teritoriale şi sociale, alegând din ele ceea ce talentul său, ajutat de un foarte fin simţ lingvistic, îi spunea că exprimă adevărul" (Iordan 1956, p. 519–532). Dumitru Irimia, referindu-se la limbajul poetic, concluzionează: „Depăşind net, prin opera sa, paşii făcuţi în acelaşi sens de înaintaşi, Eminescu smulge cel dintâi limbajul poeziei dintre limitele închise ale limbii literare [...], aduce forme abandonate de limba literară, dar conservate în limba vorbită sau în textele vechi" (Irimia 1979, p. 472).

Ar mai fi de adăugat că elemente arhaice, regionale şi populare foloseau în operele lor şi alţi scriitori ai timpului, dar o făceau intenţionat, urmărind anumite scopuri sau efecte stilistice. Eminescu însă le considera un complex organizat de elemente cu drepturi egale în ce priveşte utilizarea lor de către vorbitori, dar şi de către scriitori (cf. Iordan 1956, p. 521).

În proză, ca şi în poezie, Eminescu foloseşte cuvinte şi forme originare/rudimentare, forme intermediare în evoluţie, regionale, familiare, populare. Uneori, pe una şi aceeaşi pagină, chiar în una şi ace-

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

eaşi frază (!), pot fi întâlnite forme în două variante: una colorată dialectal şi alta din limba exemplară.

În cele ce urmează ne propunem să evidenţiem o serie de particularităţi ale limbajului prozei eminesciene, ce ţin de domeniul fonetic, de fenomenele fonetice accidentale: asimilarea, disimilarea, rotacismul, proteza, metateza, sincopa, apocopa.

Asimilarea

1. Asimilarea vocalică totală regresivă

a) M. Eminescu foloseşte forme fonetice tip *ă – á > a – á*: (nu) *calcáse* (FF, p. 13)[1]; *faţarnic* (C, p. 75); *încarcase* (LA, p. 67); *îmbracat* (SD, p. 28); *înalţatele* (aripi) (SD, p. 52); (se) *înalţa* (SD, p. 54); (care) *lasa* (C, p. 100); (nu) *lasa* (SD, p. 35); (un) *magár*/(un) *magári* (LA, p. 71); *matásă* (C, p. 83); *sarác* (SD, p. 27); *zapádă*/*zapáda* (C, p. 101, 102). Asemenea forme fonetice se întâlnesc şi în primele monumente literare din sec. al XVI-lea (Densusianu 1961, p. 69), dar şi azi în graiurile moldoveneşti din zona nord-estică (*Tratat*, p. 211–212).

Fenomenul în graiuri a fost discutat de S. Puşcariu, R. Todoran, Al. Graur şi I. Iordan (vezi *ibidem*, p. 211–212, 238). Se întâlnesc, mai rar, şi forme neasimilate: (se) *depărt*a (C, p. 83); *fărmăcat* (C, p. 101); (un) *măgari* (LA, p. 71); (aşa) *număra* (ea) (LA, p. 68); *săr*ac/*săracul* (SD, p. 27, 33), caracteristice pentru graiurile de tip muntenesc, acceptate şi de limba exemplară. A fost fixată însă şi o formă hipercorectă: *bălaur* (GP, p. 160).

b) În unele cuvinte literare, normate, cum ar fi *a blestema*, *blestem*, *nisip*, *pereche*, *perete*, *rotund*, *a speria*, *speriat*, au fost fixate, de preferinţă, fonetisme originare, neasimilate, caracteristice graiurilor moldoveneşti; ex.: (un) *blăstăm* (FF, p. 18); (nişte) *blăstămăţii* (C, p. 75)

[1] Materialul faptic a fost extras din următoarele proze: *Făt-Frumos din lacrimă* (abreviat: FF), *Sărmanul Dionis* (SD), *La aniversară* (LA), *Cezara* (C), *Geniu pustiu* (GP), *Toma Nour în gheţurile siberiene* (TN), *Poveste indică* (PI), publicate în Eminescu 1964. Abrevierile din paranteze indică proza respectivă şi pagina.

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

(lat. **blastimare**); (volburele de) *năsip*, (răscolindu-se) *năsipul*, (pe) *năsipul* (încă fierbinte), (se culcă în) *năsip*, (din) *năsip*, *năsipul* (pustiei) (FF, p. 18, 19, 20[3], 21)[2] (sl. **насыпъ**); *păréche* (LA, p. 66; C, p. 73) (lat. **paricula**); *păréte*, cu toate formele de număr şi caz (SD, p. 26, 29[2], 31, 33[2,] 40, 43, 45[2,] 46, 47, 49, 60, 61, 62[2]; C, p. 73[2], 74: *cai verzi pe păréţi*, 79[2], 83, 90, 98[2]) (lat. **parietem**); (*bărbia*) *rătúndă* (C, p. 77); *rătunzită* (SD, p. 64) (lat. **retundus**, **-a, -um**); *spăriétului* (portar) (C, p. 75); (se uita) *spăriós* (SD, p. 48) (lat. **expavorare**). Alături de formele originare, neasimilate au fost atestate şi forme asimilate, aparţinând graiurilor munteneşti şi generalizate de limba literară: *nisipul* (cel fierbinte), (un) *nisip* (de diamant), *nisipul* (pustiului) (FF, p. 13), (bărbie) *rotunzită* (C, p. 74); (bărbia se) *rotunzeşte*/(se) *rotunzea* (C, p. 92).

2. Asimilare vocalică totală progresivă

Forma verbală *a mulţămi* (din **La mulţi ani**! > **a mulţi ani** > **a mulţămi** > dialect. **a mânţáńi**), originară, neasimilată, caracteristică graurilor de tip moldovenesc, este cea preferată în proza eminesciană, prezentându-se în diferite forme gramaticale (forme temporale, forme participiale adjectivizate sau adverbializate) (FF, p. 15[2], 16; SD, p. 50; C, p. 74, 86, 92, 99). Forma *a mulţumi*, asimilată, literară, normată, caracteristică graiurilor de tip muntenesc, a fost întâlnită o singură dată: *îţi mulţumesc* (GP, p. 183).

3. Asimilarea consonantică parţială regresivă în contact

Adjectivul *subţire* (lat. **subtilis**) a fost atestat la Eminescu în forma lui disimilată, aşa ca în limba vorbită: (cu buzele) **supţiri** (şi roze) (GP, p. 116).

Disimilarea

1. Disimilare consonantică totală progresivă la distanţă (armonică): *r – r* > *r– Ø*.

[2] Cifra arabă suprapusă cifrei – pagină (de ex.: FF, p. 20[3]; SD, p. 29[2] etc.) indică de câte ori a fost întâlnit fenomenul pe pagina dată.

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

În cuvântul *fereastră* (lat. **fenestra**, **-ae**) Eminescu foloseşte, de preferinţă, forma lui disimilată *fereastă* (pl. *fereste*), formă specifică graiurilor teritoriale.

În cele trei proze antume mai mari (FF, SD, C), am întâlnit substantivul *fereastră*, la diferite forme de număr şi caz, de 47 de ori, dintre care 30 de cazuri în formă disimilată. Cele două variante, cea originară şi literară (*fereastră*) şi cea disimilată şi dialectală (*fereastă*), pot fi atestate pe aceeaşi pagină (vezi FF, p. 20; SD, p. 29, 49; C, p. 73) sau chiar, mai mult, în aceeaşi frază. Ex.: *În zidul lung şi nalt al monăstirei, privit din grădină, se văd* ***fereşti*** *cu gratii negre, ca* ***ferestrele*** *de chilii părăsite* [...] (C, p. 73). În poezia *Cugetările Sărmanului Dionis* Eminescu pune forma disimilată regională *fereastă* în rimă cu cuvântul *creastă*: *Un regat pentru-o ţigară s-împlu norii de zăpadă / Cu himere!... Dar de unde? Scârţâie de vânt* ***fereasta****, / În pod meaună motanii – la curcani vânătă-i* ***creasta*** */ Şi cu pasuri melancolici meditând îmblă-n ogradă*, iar în poezia *Pe aceeaşi ulicioară...* încrucişează în rimă forma de plural ***fereşti*** cu forma verbală ***iveşti***: *Pe aceeaşi ulicioară / Bate luna în* ***fereşti*** */ Numai tu de după gratii / Veşnic nu te mai* ***iveşti****!*

2. Disimilare consonantică parţială regresivă la distanţă: *r – r > l – r*

În limba literară, normată, formele morfologice ale verbului *a tulbura*, ale substantivului verbal *tulburare* (lat. **turbulare**) şi ale adjectivului *tulbure* (lat. **turbulus**), sub aspect fonetic, sunt nişte forme disimilate. În toate cele şapte proze eminesciene, supuse cercetării noastre, au fost atestate numai forme originare, dialectale, nedisimilate (*a turbura*, *turburare*, *turbure*: *r – r > r– r*): vezi FF, p. 6, 18, 20, 22, 22^2; SD, p. 40, 49, 62; C, p. 77, 84, 90; GP, p. 113, 122, 129–133, 136, 138^2, 144, 147–149, 151, 152^3, 166^2, 167, 181^2, 182^2, 185.

Aducem câteva exemple: *ochii* ***se turburară*** (GP, p. 130); *dar cine ştia că inima ei o să aibă asemenea* ***turburări*** (C, p. 84); *făclia arunca o lumină* ***turbure****, roşie, galbenă şi somnoroasă* (SD, p. 40); *florile triste şi* ***turburi*** *se-nălbiră ca mărgăritarul cel strălucit* (FF, p. 22). Varianta originară poate fi întâlnită la Eminescu şi în poezie: *Dar ş-acum* ***turburând*** *stele pe-ale Nilului lungi unde* (*Egipetul*).

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

După aceeaşi schemă (*r – r > l – r*) putem urmări şi schimbarea în variante prin disimilare a substantivului *ulcior*, atestat doar în C de trei ori, la aceeaşi pagină: *ulcior* (de două ori), variantă normată, literară, disimilată, şi *urcior* (lat. **urceolus**), variantă originară, dialectală, nedisimilată: *un ulcior cu apă*; *mirosind apă din* **ulcior**; *nu rămâne decât* **urciorul** de lut (C, p. 98).

3. Disimilare consonantică totală regresivă în contact (diferenţiere)

Verbul *a rupe*, în diverse forme morfologice, a fost întâlnit în proza eminesciană, cu excepţia unui singur caz (SD, p. 58), doar în varianta sa originară: *a rumpe* (lat. **rumpere**), formă fonetică nedisimilată, regională (SD, p. 59; GP, p. 142, 148^2, 178^2, 189^2 – 8 cazuri). Această variantă a fost atestată şi în poezie: *Ş-aceluia, Părinte, să-i dai coroană scumpă / Ce-o să anunţe câinii, ca inima-mi s-o* ***rumpă*** (*Rugăciunea unui dac*); *Tremurând ea licureşte şi se pare* ***a se rumpe*** (*Călin*). Limba literară, exemplară legiferează varianta disimilată *a rupe*.

Rotacismul

Fenomenul apare în forma de G.D. a pronumelui indefinit *nimănui* (lat. **neminis**), deci forma rotacizată este *nimărui*, fixată în proza eminesciană (SD, p. 61, 70; C, p. 100), dar şi în poezie: *Şi mi-s dragă mie însămi, pentru că-i sânt dragă lui – / Gură tu! învaţă minte, nu mă spune* ***nimărui*** (*Călin*); *Astfel trece şi viaţa-mi, / Dar o floare-n valu-i nu e, / Nici nu spun ca tine doru-mi /* ***Nimărue, nimărue*** (*Ce şopteşti atît de tainic*). Totuşi, un singur exemplu: ***nimănui***, variantă originară, nerotacizată, am înregistrat în proza *Avatarii faraonului Tla* (p. 235).

Proteza

Eminescu foloseşte în proza literară, în egală măsură, forma verbului *a coborî* (v. sl. **погорь**), originară, literară, neprotezată (GP, p. 124, 167, 169, 174), şi varianta *a (se) scoborî*, regională, protezată (FF, p. 20; GP, p. 124, 165, 185, 187). Este de menţionat că chiar la aceeaşi pagină se întâlnesc ambele variante: *Şi iată ce-am visat. De sus, sus, din acele stânci mişcătoare, ce lumea li zice nori, vedeam o*

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

rază ***coborându-se*** *tocmai asupra mea. Şi pe rază* ***se scobora*** *o femeie îmbrăcată într-o haină lungă şi albă... era maica mea* (GP, p. 124).

Au fost atestate şi alte cuvinte protezate, de circulaţie regională: *mă* ***acaţăr*** *în hainele rupte* (TN, p. 195; literar: *a căţăra*; etimologia este discutabilă, complicată prin contaminări de cuvinte); *în apa în care* ***s-acufundau*** (GP, p. 185; literar: *a se cufunda* < lat. **confundare**). În poezie Eminescu foloseşte şi alte cuvinte regionale protezate: *Din a valurilor sfadă prorociri se* **aridic** (în rimă cu **antíc)** (*Egipetul*); *Şi cununi de flori uscate fâşâiesc* **amirosind** (în rimă cu **sfârâind)** (*Înger şi demon*); *Să nu cumva* **să se-amăsoare** (în rimă cu **soare)** (*Fata în grădina de aur*) ş.a.

Afereza

În proza eminesciană se întâlnesc şi cuvinte aferezate, cu nuanţe regionale: *În momentul acela acoperemântul prinse foc, grinzile începură a trosni,* **mestecându-se** *cu flacăra...* (GP, p. 165; literar: *a amesteca* < lat. **ammixticare**), alături de varianta literară *a amesteca* (GP, p. 166, 167); *Aici paşii noştri deveniră mai grei, urcarea mai* **nevoioasă** (GP, p. 178; literar: *anevoie* < *a + nevoie* < bg. **неволя**); *ieşiră repede din mănăstire, spre* **a-şi stâmpăra** *graba mersului abia în drumul mare* (C, p. 75; literar: *a-şi astâmpăra* < lat. ***ex-temperare**); *numai eu stau cu ochii* **ţintiţi** (TN, p. 198; literar: *a-şi aţinti* < *a + ţintă* < *v. sl.* **цента**); *El... s-a îmbrăcat în* **trenţe** (GP, p. 183; literar: *zdrenţe* < cf. sl. **съдрати** „a jupui"); dar şi: *vro doi cerşitori* ***zdrenţuiţi*** (GP, p. 148); *Deodată-n* ***tuneric*** *luciră doi înfricoşaţi* (GP, p. 173; literar: *întuneric* < lat. **internebricare** / **in + tenebricus** „întunecat").

Din necesităţi de versificaţie (păstrarea ritmului) Eminescu recurge la afereză şi în poezie: *M-or* **coperi** *cu drag / Aduceri aminte* (*Nu voi mormânt bogat*).

Metateza

Cuvântul *văgăună* (et. nec.) a fost fixat în proza eminesciană în forma *găvăună*, variantă regională moldovenească, metatezată (SD, p. 33). Fenomenul poate fi înregistrat şi în poezie: *găvăună* în rimă

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

cu *întruna* şi *totuna* (vezi *Cugetările sărmanului Dionis*). Eminescu foloseşte, de asemenea, forma *crâşmă* (bulg. **кръчма**, s.-cr. **крчма**), originară, nemetatezată, dialectală, varianta literară fiind cea metatezată: *cârciumă*; ex.: *Dintr-o **crâşmă** deschisă s-auzea o vioară schingiuită* (SD, 26).

Apocopa

Apocopa apare la M. Eminescu în sintagma *vino-ncoa*[ce], atât în proză (SD, p. 33), cât şi în poezie: ***Vino-ncoa** să stăm de vorbă, unice amic şi ornic, / De-ar fi'n lume-un sat de mâţe, zău! Că-n el te-aş pune vornic* (*Cugetările sărmanului Dionis*).

Sincopa

M. Eminescu utilizează forme sincopate ale cuvintelor, ca în graiurile moldoveneşti, unde vorbitorul tinde spre o închidere a vocalelor neaccentuate, spre o reducere a lor până la imperceptibil, conform legii economiei efortului verbal. Fenomenul a fost atestat atât în proză: ***Fărmăturile** acelui bulgăre se numesc imperii* (SD, p. 50); *n-ar fi putut decât **să sfarme** de gelozie opera sa* (GP, p. 137; literar: *a sfărâma* < din *fărâmă* < alb. **thërrime**), cât şi în poezie: ***Sfărmaţi** din **dărmături** gigantici piramide* (*Împărat şi proletar*); ***A frumseţii** haruri goale, ce simţirile-i adapă...*; *Tu-ţi arzi ochii şi **frumseţa**...* (*Călin*).

*

În concluzie, putem spune că Mihai Eminescu, în proza literară, de altfel ca şi în poezie, rămâne a fi un neîntrecut maestru al cuvântului, care a ştiut să selecteze cu mult talent şi să pună în circulaţie un întreg arsenal de mijloace lingvistice, care cuprind în sine într-un tot „limba vechilor cazanii" (Al. Mateevici) sau, cum spunea însuşi Eminescu, „limba veche şi-nţeleaptă" (*Scrisoarea II*) şi limba pe „care-o cântă pe la vatra lor ţăranii" (Al. Mateevici), a căutat mereu „cuvântul ce exprimă adevărul" (*Criticilor mei*).

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

BIBLIOGRAFIE

Coşeriu 1994 = Eugeniu Coşeriu, *Lingvistică din perspectivă spaţială şi antropologică*, Chişinău, Editura Ştiinţa, 1994.
Densusianu 1961 = Ovid Densusianu, *Istoria limbii române*, vol. II. *Secolul al XVI-lea*. Ediţie îngrijită de J. Byck, Bucureşti, Editura Minerva, 1961.
Iordan 1962 = Iorgu Iordan, *Lingvistică romanică. Evoluţie. Curente. Metode*, Bucureşti, Editura Academiei R.P.R., 1962.
Iordan 1956 = Iorgu Iordan, *Observaţii cu privire la limba poeziilor lui Eminescu*, în *Studii eminesciene (75 de ani de la moartea poetului)*, Bucureşti, Editura pentru Literatură, 1956.
Irimia 1979 = Dumitru Irimia, *Limbajul poetic eminescian*, Iaşi, Editura Junimea, 1979.
Rosetti 1955 = Alexandru Rosetti, *Studii lingvistice*, Bucureşti, Editura Academiei R.P.R., 1955.
Tratat = Valeriu Rusu (coord.), *Tratat de dialectologie românească*, Craiova, Editura Scrisul românesc, 1984.
Wartburg 1946 = Walther von Wartburg, *Problèmes et méthodes de la linguistique*, Paris, PUF,1946.

*

M. Eminescu, *Opere alese*, vol. I. Ediţie îngrijită şi prefaţată de Perpessicius, Bucureşti, 1964.
M. Eminescu, *Poezii*. Ediţie îngrijită de Perpessicius, ediţia a II-a, Bucureşti, 1960.
Eminescu 1964 = M. Eminescu, *Proză literară*. Ediţie îngrijită de Eugen Simion şi Flora Şuteu. Cu un studiu introductiv de Eugen Simion, Bucureşti, Editura pentru Literatură, 1964.

PHÉNOMÈNES PHONÉTIQUES ACCIDENTAUX RÉGIONAUX DANS LA PROSE DE MIHAI EMINESCU (*Résumé*)

Dans cet article sont recherchés des phénomènes phonétiques combinatoires ou accidentaux – assimilation, dissimilation, rhotacisme, prothèse, métathèse, syncope, apocope – basés sur les exemples des œuvres en prose d'Eminescu. On a constaté que Eminescu, par rapport aux autres écrivains de son époque, peut se servir dans ses œuvres en prose ainsi qu'en celles de poésie (voir I. Iordan, D. Irimia), avec une compétence linguistique distingnée, des phénomènes phonétiques dans leurs phases rudimentaires ou intermédiaires en évolution (*a turbura* „troubler", *urcior* „pot"), les phonétismes régionaux (*părete* „mur", *păreche* „paire", *năsip* „sable"), populaires,

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

familiaires (*fereastă* „fenêtre”, *a sfărma* „casser, briser”), à côté des formes de la langue littéraire, exemplaire.

Parfois deux variante – une étant colorée régionale et autre littéraire – se rencontre sur la même page ou dans la méme phrase (par ex., *a coborî* et *a scoborî* „descendre”).

CUVINTE-CHEIE: *Mihai Eminescu, asimilare, disimilare, rotacism, protează, metatează, sincopă, apocopă, lexic regional.*

KEYWORDS: *Mihai Eminescu, assimilation, dissimilation, rhotacism, prothesis, metathesis, syncope, apocope, regional forms.*

Universitatea de Stat din Moldova
Chişinău, str. A. Mateevici, 60
Republica Moldova
vl.zagaevschi@gmail.com.

BDD-V743 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)